

– Katherine, sürgősen fáradjon az irodámba!

– ~~Nayával egyszerre nézünk fel a múzeumigazgató hangjára.~~ ~~Nayával.~~ Langford éppen csak ~~bedugja~~ az orrát ~~dugja be~~ a ~~k~~Kutatási részleg ajtaján, ~~nem húzza~~ köszönéssel ~~sem húzza~~ az időt, ~~egyszerre nézünk fel Nayával.~~

~~Féltreleszem~~ a kezemben lévő megsárgult pergament, ~~aminek k~~Korhadó szálai között ott duruzsol az ógörög szöveg, ~~ami úgy tűnik, végre elvezethet a képességem eredetéhez.~~

– Épp valami fontosban vagyok, Mr. Langford – ~~sóhajtom.~~ ~~félbehagyva a szöveget,~~ ~~ami végre úgy tűnik, elvezethet a képességem eredetéhez.~~

– Dr. Langford, ha kérhetem – veti oda gúnyosan, majd becsapja ~~maga mögött~~ az ajtót.

– Persze, hogy is felejtettem el mindig... – motyogom, miközben az ajtóhoz lépek, de mielőtt az ~~múzeumigazgató~~ nyomába erednék, visszafordulok ~~a barátnőmhöz.~~ – Ne nyúlj a pergamenhez! – mutatok a lámpa fénye alatt fekvő papírra.

– Naya ~~megemeli az egyik szemöldökét a~~ kerek szemüvege mögött ~~megemeli egyik szemöldökét.~~

– Miért? Átkozott? – kérdezi ~~a barátnőm~~ vigyorogva.

– Még nem tudom, de kérlek... Nem akarok arra visszajönni, hogy a világ kifordult a négy sarkából.†

A ~~k~~Kutatási részleg és Alistair Langford irodája nincs messze egymástól, azonban az út ma valahogy hosszabbnak tűnik. A dolgozói folyosó sötétje fullasztó, ~~í~~gyeekszem nem a falon függő képekre pillantani, amiken a Langford család felmenői mintha merev tekintettel követnék minden lépésemet.

Megkönnyebbülés benyitni a hatalmas hatszög alakú irodába. ~~Az első levegővételnél régi könyvek illata cirógatja meg az orromat.~~ A padlótól egészen a magasan ülő karzatig érnek a tölgyfa polcok, a rajtuk sorakozó kötetek között pedig úgy dereng a délutáni napfény, mintha egy szentélyben járnék. ~~Az időt itt nem percekben, hanem évszázadokban mérik.~~ ~~Az első levegővételnél régi könyvek illata cirógatja az orromat.~~

Langford elhelyezkedik az iroda közepén terpeszkedő mahagóni íróasztalnál, aminek díszesen megmunkált lábai szigorúan ~~kapaszkodnak~~ a padlóba, mintha ők tartanák össze a múzeumot.

– Jöjjön, üljön már le! – ~~Langford.~~ ~~Az igazgató~~ hangja parancsolóan visszhangzik a csendben. ~~A hangjában lévő él nem hagy helyet az ellenállásnak,~~ a gyomrom ~~mégis~~ görcsbe rándul a tónusától. Nem sietem el a mozdulatot, kihúzott háttal és felszegett állal ereszkedem a süppedős székbe.

[SJ1] megjegyzést írt: Azért helyeztem át a mondatot, mert a cselekvések sorrendje más: Katherine először felnéz, amikor meghallja a hangot, utána láthatja, hogy az igazgató csak az orrát dugta be az ajtón.

formázott: Behúzás: Első sor: 0,5 cm

[SJ2] megjegyzést írt: Katherine ezután megpróbál tiltakozni, hogy ne most kelljen mennie, ugyanakkor itt már félreteszi a pergament, ami miatt viszont úgy tűnik, mintha már eleve beletörődött volna a dologba. Itt még szoríthatná kitartóan a pergament, vagy reménykedve rápillanthatna, stb., hátha mégsem kell félbehagynia a munkát.

[SJ3] megjegyzést írt: Itt látnunk kellene, hogy Katherine-t hogyan érinti, hogy az igazgató ilyen fontos dolog közben zavarta meg. Pl. türelmetlenül, vagy feszülten sóhajtot.

[SJ4] megjegyzést írt: Ezt azért vettem ki, mert ha csak az orrát dugta be az ajtón, és nem lépett be a helyiségbe, akkor távozáskor valószínűleg nem maga mögött csapta be az ajtót.

[SJ5] megjegyzést írt: Ide kellene még egy fél mondat, vagy valamilyen gesztus az igazgatótól, amiből kiderül, hogy Katherine hiába tiltakozik, akkor is mennie kell.

[SJ6] megjegyzést írt: Látnunk kellene azt is, hogy Langford hol van éppen, a folyosón megy Katherine előtt, vagy már az irodája ajtajában várja.

[SJ7] megjegyzést írt: Ezt érdemes cserélni, mert olyan hatást kelt, mintha víz alól jönne fel. Helyette esetleg „ahogy belépek”, vagy „ahogy a levegőbe szippantok”.

[SJ8] megjegyzést írt: Jó 😊

[SJ9] megjegyzést írt: A hasonlat ötletes, viszont ezzel az igével nem működik. Ha az asztal kapaszkodik a padlóba, akkor az azt jelenti, hogy az asztalt tartja meg a padló (a múzeum), nem pedig fordítva.

[SJ10] megjegyzést írt: Mi az oka, hogy így reagál, mit érez itt? Esetleg ideges, hogy Langford miért hívatta az irodába?

– Figyeljen rám! – hajol **előre közelebb**, gondosan hátrafésült ősz hajából egy tincs előrehullik. Sietve söpri el, szemében izgatottság villan. – A mai napon egy roppant érdekes könyv került a birtokomba. Akarom mondani, a múzeum birtokába. – Megköszörüli a torkát, és zavartan néz körül. – Ez **t** a felbecsülhetetlen értékű tárgyat mostantól a maga gondozásába **kerül** **bízik**om.

– **Mi ez?** – kérdezem félrebillentett fejjel, miközben **a gondosan stószolt iratok között fekvő** gyolcsba bugyolált leletre pillantok.

– Maga a legjobb paleográfusom, Katherine, majd ön megmondja – tolja közelebb **az elszürkült, viseltes vásznat, amelyből a hanyag csomagot** **k** **Kopott**, ezüst sarok lóg ki **– az elszürkült, viseltes vászonból**. **Kihajtom** az anyag egyik végét. **Előbukkan egy s** **Sötétzöld borító** **bukkan elő**, rajta egy kacskaringós jel, amit mintha egy összetört tükör szilánkaiból raktak volna össze.

Caldreith – Bizonyosság.

Nagyot nyelek, ahogy a **kacskaringós** vonalak **értelemmé állnak össze az elmémben**. A legtöbb írás és szimbólum szinte szétfeszíti a fejemet. Hangulatokkal árasztanak el, sűrű illatokkal, tompán lüktető benyomásokkal. Ez azonban csak belesimul az elmémbe, mintha mindig is ismertem volna. Végigfut a hátamon a hideg.

Előveszem a zsebemből a mindig magamnál hordott pamut kesztyűt, és felhúrom. **A** **hog** **óvatosan végigsimítok a** puha, kissé repedezett **fedlapot borítón**, **óvatosan végig simítom, így** **apró vékony** por-réteg gyűlik össze az ujjamnál. **Az aprólékosan kidolgozott vonalak** lüktetnek **a vékony kesztyű** anyagán keresztül.

– **Meg kell hagyni, ritka példány**. – Összerezzenek, amikor egy mély bariton hasít a csendbe. A hang irányába **pördülök**. Egy magas, tetőtől talpig sötétbe öltözött férfi áll a karzatra vezető lépcsősor alatt, az ajtó halkán kattant mögötte. Akár egy elfeledett árnyék, úgy olvad bele a félhomályba. Kellemetlen érzés keríti hatalmába a gyomromat. **Végig hallgatózott?**

Nesztelenül lépked a vörös bársony szőnyegen, **akár mint** egy prédát becserkészni vágyó ragadozó.

– És nem csupán a könyv – lép mellém. Megjelenéséből fojtogató elegancia árad. Már-már feketébe hajló, mélybordó zakót visel, és miközben beszél, kimérten megigazítja a zsebéből elővillanó antik láncot.

– **Áh**, uram, épp időben! – üdvözlí az igazgató **széles mosollyal az arcán**. – Katherine, ő itt **a könyv tulajdonosa**. Mr... – kezdi, de tőle szokatlanul a hangja megbicsaklik, kérdőn néz a férfira.

[SJ11] megjegyzést írt: Már tudjuk, hogy egy könyvről van szó, ezért például a „Milyen könyv?” kérdés jobban passzolna ide.

[SJ12] megjegyzést írt: Valószínűleg már hamarabb is kiszúrta, hogy van egy csomag Langford íróasztalán, így ezt az infót hamarabb kellene behozni, például azután, hogy leült.

[SJ13] megjegyzést írt: Itt érdemes lenne megmutatni, hogyan reagál Katherine a könyvre, például izgatottan hajítja ki a vásznat, vagy kíváncsian, stb. Mit érez közben?

[SJ14] megjegyzést írt: Ide érdemes behozni, hogy Katherine mire gondol, milyen szimbólum ez, milyen nyelven íródott a szöveg (vagy, hogy ő sem tudja, csak a képessége miatt tudja értelmezni).

[SJ15] megjegyzést írt: Szóismétlés miatt érdemes lenne cserélni. Esetleg kanyargós, vagy hullámos?

[SJ16] megjegyzést írt: Itt kezdjük megismerni Katherine képességének működését, ezért érthető, hogy egy nem hétköznapi kifejezéssel szeretné kiemelni ezt az infót. Viszont ez így egy angol kifejezés tükörfordításának hangzik, ezért érdemes lenne keresni helyette egy hasonló hangulatú, magyarosabb képet.

[SJ17] megjegyzést írt: Ha idáig a vászonba tekerve tárolták, nem biztos, hogy ennyire poros.

[SJ18] megjegyzést írt: Itt érdemes lenne megmutatni, hogyan reagál Katherine a mágia jelenlétére.

[SJ19] megjegyzést írt: Ez a mondat úgy hangzik, mintha Dominic is most látná először a könyvet, pedig ő hozta.

[SJ20] megjegyzést írt: Még mindig a széken ül, vagy már felállt? Mert ha még ül, akkor nem tud megpördülni (kivéve, ha forgószékben ül), csak odafordulni.

[SJ21] megjegyzést írt: Még nem sok minden hangzott el, amit kihallgathatott volna, ettől függetlenül Katherine reakciója jogos, hogy mit keres ott egy idegen. Az is furcsa, hogy Langford engedte egy ügyfélnek, hogy az irodájában várakozzon, és a karzaton mászkáljon, majd pedig nem hívja be egyből a beszélgetésbe.

Életszerűbbnek hatna, hogy ha Dominic az irodában várakozik is, egyből megtörténne a találkozás, a bemutatkozás. De ha szeretné, hogy Dominic belépője megmaradjon ebben a hatásosabb formában, akkor Katherine-től itt jobban működne például egy „Ki ez, és mit keres itt?”, vagy valami ehhez hasonló reakció.

[SJ22] megjegyzést írt: Itt érdemes lenne megmutatni azt is, hogy Langford hogyan reagál arra, hogy Dominic csak így jön-megy az irodájában, lehetne például erőltetett a mosolya.

[SJ23] megjegyzést írt: Ezt azért tettem be ide, mert mihamarabb ki kellene derülnie, hogy Dominic kicsoda, és miért van itt. De nyugodtan ird át úgy, ahogy neked tetszene.

– Dominic. Csak Dominic. – Hangja most alig több suttogásnál, akár az árnyék, ami a napfény elől húzódik vissza.

– Katherine Hunter vagyok – fogadom el a felém nyújtott jobbot. Tenyerének szorítása zavarba ejtően határozott. Ahogy megrázza a kezem, öltönyujja feljebb csúszik, és a bőrén fehéres hegeket pillantok meg, amik különös jeleket formálnak. Illetlennek tűnik bámulni, ezért elkapom a tekintetem, hogy a szemébe nézzek.

Elakad a lélegzetem. Írszének nagy része fekete, de a pupillájához közel a fenyegető sötétből akár a menekülő napsugarak, úgy bukkannak elő az arany foltok. Ahogy végigmér, menekülni akarok a pillantása elől.

Hanyagul Langford féltve őrzött asztalának dől, eltolva egy nagy ~~adag-köteg~~ papírt, amik egy szerzeszt ~~esúsznak~~csúszik. Félhosszú, sötét hajába tűr, ~~amiben-aminek~~ bal oldalán egy tenyérnyi ~~holtban~~ hófehérek ~~üt-e~~ a tincsek. Fülében ~~pedig~~ apró ezüst karika csillan.

Sok műgyűjtővel volt már dolgom a múzeumban, de ez a férfi láthatóan eltér tőlük. Túl fiatal, olyan, mint aki egy olajfestményből lépett ki, miközben üvölt róla, hogy ~~magasról tesz a szabályokra~~.

Kérdőn pillantok Langfordra, aki idegesen tolja vissza az orrára ~~az~~ elefántcsont keretes szemüvegét.

– Mr. Dominic egyenesen magát kérte, hogy végezze el a könyv fordítását – bosszankodik Langford, ahogy miközben igyekszik a lapokat újra katonás rendbe állítani.

Izzadni kezd a tenyerem, ahogy a férfi szigorú tekintettel bólint.

– Tudja Katherine, híre ment a Langford Múzeumban végzett kiemelkedően eredményes kutatásainak. Ilyen fiatalon a holt nyelvek mestere... – Ajka félmosolyra húzódik, aminek láttán a gyomrom görcsbe rándul. – Kíváncsivá tett, vajon képes-e megfejteni ezt a könyvet, ami már olyan régóta a családom tulajdonában áll.

A fülem mögé simítom a hajam, és egy lépést hátrálok.

– Hunter-Katherine egyetlen leletet sem hagyott még megfejtetlenül – büszkélkedik az igazgatóm. – Egy istenadta tehetség.

Dominic fürkészőn végigmér. Van valami a tekintetében, amitől úgy érzem, ő pontosan ismeri és érti a titkomat. Hirtelen kiszárad a szám.

– A kitartó munkának köszönhetem az eredményeimet – hárítok. Naya szerint egyszer még bajba fogok kerülni a képességem miatt, mert olyan iratokat is képes voltam képes megfejteni, amikre a világ legjobb kódfejtői egy életet áldoztak ~~fel~~, mégsem jártak sikerrel. – Honnan származik a könyv? – kérdezem, hogy eltereljem a figyelmem a mellkasomban motoszkáló furcsa érzésről, amitől kimelegszem. Mintha apró szikrák pattognának a bőröm alatt.

[SJ24] megjegyzést írt: Jók az árnyékos/napfényes hasonlatok, de egy rövidebb szakaszon belül háromszor is megjelennek, ezért itt kivenném, vagy más, hasonló hangulatú képet hoznék helyette.

[SJ25] megjegyzést írt: Ide be kellene tenni, hogy kezét nyújt Katherine-nek, mert ezt nem látjuk, csak egy utalást kapunk rá a következő mondatban.

[SJ26] megjegyzést írt: Ha eddig ült, itt már érdemes felállnia a székből, hogy egyenrangú félként fogadja a kézfogást.

[SJ27] megjegyzést írt: Miközben kezét rázunk valakivel, és bemutatkozunk, már eleve a másik szemébe nézünk, nem pedig a kezét figyeljük. A kéznyújtás pillanatában van esetleg lehetőség rá, hogy feljebb csússzon Dominic öltönyujja, és Katherine észrevegye a hegeket.

[SJ28] megjegyzést írt: A foltok napsugarakhoz való hasonlítása képzavar. Ide olyan hasonlatot kellene keresni, ami hangulatában ugyanezt hozza, de működik a foltokkal.

[SJ29] megjegyzést írt: Hogyan méri végig, mi az, ami miatt ilyen reakciót vált ki Katherine-ből?

[SJ30] megjegyzést írt: Itt azért javítottam a mondatot, mert az „elüt” ige ebben a jelentésében önmagában nem működik, kellene mellé, hogy mitől üt el (a hófehér színe). De nyugodtan fogalmazad át a mondatot, ahogy neked jobban tetszene.

[SJ31] megjegyzést írt: Ez mit jelent? Olyan elegáns? Ez a leírás egyébként szerintem pont passzolhat egy műgyűjtőhöz.

[SJ32] megjegyzést írt: Ez hogyan kapcsolódik az olajfestményes jellemzéshez, és ahhoz, hogy műgyűjtő-e?

[SJ33] megjegyzést írt: Így olyan, mintha azon bosszankodna, hogy Dominic Katherine-t kérte a munkára. De úgy sejtem, a szétcsúszott papírokon bosszankodik.

[SJ34] megjegyzést írt: Miért reagál így? Ez az első alkalom, hogy a sikerei miatt kifejezetten őt kéri egy munkára?

[SJ35] megjegyzést írt: Esetleg hitetlenkedő, vagy gúnyos?

[SJ36] megjegyzést írt: És amit még senki másnak nem sikerült? Próbálkozott a fordítással más is?

[SJ37] megjegyzést írt: Miért, és itt pontosan mire reagál így?

[SJ38] megjegyzést írt: Itt különböző testérzeteket hozol be, de nem egységes a kép, nem derül ki, hogy pontosan milyen érzelem váltja ki őket. Idegesség? Félelem?

– Családi ereklye. Tudja, engem vonzanak az effajta kincsek. – Lazán végigsimít simít végig lazán a borítón, ujjai keskeny utat húznak a vékony porrétegbe.

– Kérem, legyen óvatos! – mondom hirtelen figyelmeztetem, és önkéntelenül is közelebb lépek, hogy elvehessem a könyvet.

A borítón lévő kacskaringós vonalak viszont mintha egy pillanatra felizzának az érintése nyomán. Megrázom a fejem. Keze végül az asztalon állapodik meg, a könyv mellett.

Megköszörülöm a torkom és kihúzom magam.

– Kérem, küldje át a kutatási részlegnek az összes vonatkozó dokumentumot! Holnap megkezdem a tanulmányozást és a fordítást.

Dominic bólint, visszateríti a kissé felteskopott vászon vásznat a borítóra, teríti és felém nyújtja a csomagot.

Megigazítom a kesztyűt a kezemen.

– Remélem, élvezni fogja a munkát – mondja, és majd a kezemre villan a tekintete. – A kesztyűre nem lesz szüksége.

Kérdőn nézek rá, miközben a mellkasomhoz emelem a kötetet.

– Tudja, ez a protokoll, amíg alaposabban meg nem vizsgálom.

Dominic ismét bólint, és félig az asztalon ülve keresztbe veti a lábait. Langford éles pillantással jutalmazza, azonban a férfi mit sem törődik vele.

– Elég a szócséplésből, induljon Katherine, kezdje meg a munkát! – utasít Langford az igazgató sürgetve, mire kissé megkönnyebbülök, hogy elhagyhatom az irodát. – Mr. Dominic, mi pedig vitassuk meg a részleteket. Kérem, foglaljon helyet a széken – próbálkozik, de a férfi csak megrázza a fejét, miközben még mindig engem bámulva rázza meg a fejét.

– Kényelmes itt.

Egy utolsó pillantást vetek a műgyűjtőnek kevésbé mondható férfira, majd biccentek Langfordnak, és az ajtó felé indulok.

– Kíváncsi vagyok, milyen titkokra lel – szól utánam még Dominic, de a hangja mintha az elmémbe szólna, nem pedig mögöttem. Szavaitól kiráz a hideg, és a kijáratig érzem a tarkómat égető tekintetét.

Amikor végre bezáródik mögöttem az aprólékos faragványokkal díszített ajtó, kifújom a levegőt. Kell egy pillanat, hogy lerázzam magamról a férfi tekintetét és fenyegető auráját. Ekkor A azonban csörömpölést, majd kiabálást hallok. Az időszakos kiállítási terem irányából ből jön. A könyvet magamhoz szorítva, Sszapora léptekkel sietek végig a homályba burkolózó folyosón.

Nayát pillantom meg a terem közepén. Egyik kezét a kantáros nadrágjába akasztja, a másikkban egy csavarhúzó lóbál.

[SJ39] megjegyzést írt: Érdekes lenne közelebbről megmutatni, hogy Katherine mit érez, mit gondol arról, hogy felizzottak a vonalak Dominic keze alatt.

[SJ40] megjegyzést írt: Ezen a ponton már nem célszerű egy újabb jelzőt behozni a vászonra. Korábban megtudtuk, hogy szürke és viseltes, ezért ide betettem egy olyan jelzőt, ami csak visszautal a viseltesre.

[SJ41] megjegyzést írt: Ha Katherine-en végig rajta volt a kesztyű, akkor Dominicnak már valószínűleg a kézfogáskor feltűnhetett.

[SJ42] megjegyzést írt: :D

[SJ43] megjegyzést írt: Ezt felhoztam ide a következő jelenetből, mert ha ott nem foglalkozunk a könyvvel, akkor elég, ha itt elhangzik. De ha a történet folytatása miatt kifejezetten fontos megemlíteni a következő jelenetben, hogy még mindig nála van a könyv, akkor maradhat ott ez a félmondat, nem kell áttenni.

– Greg, az isten szerelmére! Óvatosabban azzal a figurával! Ha baja esik, levonom a fizetésedből. Ha jól számolok, már-pedig elhiheted, hogy nagyon is jól számolok, évekig nem kapsz egy fillért sem!

A fiatal férfi dermedten áll megdermed egy kisebb doboz fölött állva, hol a barátnőre, hol pedig a doboz tartalmára pillant. Naya arca felragyog, ahogy meglát.

– Kat, épp a legjobbkor! – kiáltja, hangját visszaverik a plafont borító üvegek, amik beengedik a táncoló délutáni napsugarakat. A teremben dolgozó kurátorok, restaurátorok és kísérők egyként fordulnak felém.

Kérdőn pillantok rá, majd Philipre, aki épp előbukkan két hatalmas doboz mögül.

– Ms. Hunter! – biccent felém a Langford-múzeum munkása egyén ruháját viselő középkorú férfi. Csípőre tett kézzel lép Greg mellé, hogy megosztozzanak Naya lesújtó haragján, ha bárminek is baja esne. Amit persze, kétlek, hiszen Philé a legjobb restaurátor és kísérő csapat.

Minden kiállított tárgy magán viseli a gondosságukat.

– Mit hoztak? – kíváncsiskodik km még mindig magamhoz szorítva a könyvet.

– Az új időszakos kiállítás utolsó darabjait. – Megtörli gyöngyöző homlokát és állával a dobozok felé bök. – Megnézi?

Kedves Eszti!

Egy érdekesnek ígérkező történet nyitását olvashattam, ahol a főszereplőnek természetfeletti képessége van, ami segíti őt a munkájában, ugyanakkor valószínűleg ez vezet majd konfliktusokhoz is. A mágia jelenléte fantasy történetet sejtet.

A nyitás esetében lényeges, hogy felkeltse az olvasók figyelmét, és kíváncsivá tegye őket a történet folytatására. Ennek érdekében fontos, hogy a cselekmény fókuszált legyen, megjelenjenek izgalmas horgok, tétek, konfliktusok, és a nézőpontkarakter által az olvasók érzelmileg bevonódjanak a történetbe.

A nyitásban nem jelennek meg konfliktusok, tétek, emiatt nem derül ki egyértelműen, hogy mi az, ami fontos lesz a későbbiekben. Vannak horgok, viszont nem annyira hangsúlyosan jelennek meg a szövegben, hogy az olvasók figyelmét minden esetben megragadják.

[SJ44] megjegyzést írt: Ide esetleg be lehetne tenni, hogy mi a foglalkozása. Restaurátor?

[SJ45] megjegyzést írt: Ez így inkább azt jelenti, hogy Phil Greggel együtt viseli Naya lesújtó haragját.

A regény elején azt látjuk, hogy Katherine magyarázatot keres a képességére, ami bár fontosnak tűnik, végül a nyitásban csak említés szintjén marad. Sem érzelmileg, sem cselekmény szintjén nem épül rá a történet, nem tudjuk meg, miért fontos Katherine-nek, van-e tétje annak, hogy kiderítse a képessége okát. Ha ennek az említése valójában csak azt a célt szolgálja, hogy Katherine képességéről és a mágia létezéséről kapjon általa infót az olvasó, akkor érdemes átgondolni, hogy ezt meg lehet-e máshogyan is oldani. Ha nem csak erre szolgál, hanem ezzel a pergamennel is fogunk még foglalkozni, akkor többször meg kellene még jelennie a nyitásban legalább gondolati szinten, látnunk kellene, hogy Katherine-t ez foglalkoztatja, szeretne mihamarabb visszatérni a kutatásához, stb.

Jelen formájában nem teljesen egyértelmű, hogy mi a lényege a Katherine és Dominic találkozásáról szóló jelenetnek. Ebben a részben főleg a karakterek közötti dinamikán van a hangsúly, viszont a karakterek dinamikája önmagában nem indokolja a jelenet terjedelmét. Vannak benne információk a háttérvilágról, Katherine képességéről, de itt akár már ennél többet is meg lehetne mutatni az olvasónak például a könyvről, vagy Dominic motivációiról, hogy érezzük, miért fontos, mi a tétje ennek a megbízásnak.

A nyitás végén nagyon éles a váltás a cselekményben, mert hirtelen egy, a múzeumban zajló tevékenységeket bemutató jelenetbe csöppenünk. Ebből a szövegrészletből nem derül ki, hogy a könyvvel vagy a pergamennel fogunk-e még foglalkozni a jelenet további részében, vagy ez egy olyan jelenet lesz, aminek csak a karakterek és a környezet bemutatása a célja. Utóbbinak is lehet helye a regényben, de itt a nyitásban érdemes lenne inkább egy cselekményszálon tartani a fókuszot.

Az E/I narráció ellenére nagy a narratív távolság a szövegben. Katherine karaktere így nem kerül igazán közel az olvasókhöz, illetve kevésbé lesz fókuszált az olvasók figyelme, kevésbé fogják érteni, hogy mire kell figyelniük egy jeleneten belül. Itt a nagy narratív távolság egyik oka, hogy a fontosabb pontokon hiányos az érzelemábrázolás, a másik pedig, hogy Katherine gondolatait szinte egyáltalán nem látjuk. Emiatt, ha megjelenik egy testérzet (amit egyébként szuper, hogy behozol), vagy más érzelmi reakció, sokszor nincs mihez társítani, nem tudjuk, mire és miért reagál Katherine, mit érez. Fontos lenne, hogy Katherine gondolatait megismerjük, és hogy több ponton reagáljon érzelmileg az eseményekre.

Korábban már találkoztam a regénykoncepcióval, és ha jól tudom, Dominic negatív karakter lesz. Itt a nyitásban a viselkedése és a cselekedetei egyelőre ezt nem támasztják alá, nagyhatalmúnak és veszélyesnek tűnik, de nem negatívnak. Az olvasók emiatt akár azt is gondolhatják, hogy Dominic lesz Katherine love interest-je (ellenségekből szerelmesek). Ha nem ez a cél, akkor Dominic karakterábrázolását mindenképpen érdemes elvinni olyan irányba, hogy egyértelműen negatívnak tűnjön az olvasók szemében.

A mágia szerepe nem teljesen tisztázott a világban. Tudjuk, hogy Katherine-nek van egy természetfeletti képessége, amiről a kolléganőjének is tudomása van. Arra is kapunk utalást, hogy a könyv és más leletek is lehetnek mágikusak, illetve Dominicról is sejtjük. De nem derül ki, hogy egyébként a hétköznapi emberek ebből mennyit érzékelnek, illetve Katherine-en sem látjuk, hogy feltűnik-e neki, hogy Dominic nem egy hétköznapi ember. Így nem egyértelmű, miért gondolja azt Katherine, hogy Dominicnak tudomása lehet az ő képességéről. Ezeket az infókat nem szükséges hosszan kifejteni, csak egy-két ezzel kapcsolatos gondolatot érdemes beletenni a nyitásba.

A szöveg alapvetően olvasmányos, gördülékeny. Többnyire hosszabb mondatok a jellemzőek, és a bekezdések terjedelme is viszonylag egységes. A fontosabb pontoknál érdemes rövidebb vagy hosszabb mondatokat és bekezdéseket is betenni a szövegbe, mert az átlagostól eltérő mondathosszal bizonyos részleteket hangsúlyozni tudsz az olvasók számára.

A környezetleírás és az atmoszférateremtés jól működik, a hasonlatok is illeszkednek a történet háttérvilágához, hangulatához.

Összefoglalva, a nyitás érdekes, de fontos lenne, hogy több tét és konfliktus jelenjen meg, illetve, hogy az olvasók közelebb kerüljenek Katherine-hez, belelássanak a gondolataiba, és érzelmileg jobban bevonódjanak a történetbe.

Köszönöm, hogy olvashattam ezt a regénynyitást. Remélem, a javaslataimat hasznosnak találod majd a javításhoz.

További jó írást kívánok!

M. Szűcs Judit